

[Lone Dybkjær]

Det fører mig videre til nogle bemærkninger, ministeren gør om Københavns universitet, bemærkninger, som jeg synes er noget, hvis jeg nu skal bruge det nye ord, vrisne. Jeg synes faktisk også, de er nærmest lidt uanstændige, for det er jo ikke rigtigt, at Københavns universitet ikke har prøvet, som det siges, på at gøre noget.

Sandheden er, at Københavns universitet på forskellige områder har udarbejdet en masse rapporter, som ministeriet så i øvrigt ikke har taget stilling til. Det skal jeg såmænd ikke klandre den nuværende undervisningsminister for, for det er nok et bredere ansvar, men det er i hvert fald part af sandheden også, og derfor kan det ikke nytte noget, at man bare siger, at Københavns universitet ikke har gjort noget. Nej, de har gjort noget, men der har ikke været nogen dialog, og det er det, der er problemet. Jeg synes, vi skal have en dialog ind, og det skal naturligvis også ske i sammenhæng med en forskningsprioritering. Det er, som jeg sagde, nødvendigt, at vi er med til at diskutere den prioritering, og det er også nødvendigt, at vi finder nogle metoder at lave forskningsprioritering på, for hvad er sandheden om de metoder, vi har i dag? At de ligger i grus. Vi har ikke nogen model, vi kan anvende til forskningsprioritering, og det letter i hvert fald ikke arbejdet.

I spørgsmålet om forskerrekuttering var hr. Riishøj inde på, at det er en underlig tone, undervisningsministeren anvender her, og det er jeg sådan set helt enig med hr. Riishøj i. Det er denne her med: hvis I ikke gør, som jeg siger, så får I slet ingenting, ha ha! – hvis du ikke vil have en chokoladeis, så kan det være det samme. Det er altså ikke en ordentlig måde at tale til folk på, og jeg synes ikke, det indbyder til, at man kan få en konstruktiv debat om disse ting, uden at jeg i øvrigt skal forsvare organisationerne for enhver pris; det har jeg vist ikke så megen glæde af at gøre helt generelt.

Det, jeg synes det er vigtigt at få diskuteret, er, hvad dette her drejer sig om. Det drejer sig om midlertidige eller faste stillinger, sådan lidt groft sagt, og så drejer det sig om, hvilke aldersgrupper vi skal have sikret. Efter vores opfattelse er det nu nødvendigt at sikre de aldersgrupper, der ligger i begyndelsen af 30'erne – puklen ligger jo mellem 40 og 50, det

kan vi klart se af statistikkerne – og de kan kun sikres gennem faste stillinger.

Jeg er udmærket klar over, at det er en eller anden form for overordnet regeringspolitik, at man gerne vil have mobilitet. Men det er altså den mobilitet, der betyder, at de bedste forlader universitetet, fordi de vil gå efter de faste stillinger, og det havde jeg ikke indtryk af nødvendigvis var det, vi skulle nå frem til.

Derfor mener jeg, at man må gå ind i den dialog med henblik på, at det beøb, der nu engang er afsat til det, skal afsættes som midlertidige normeringer, men af faste stillinger, ellers kan vi ikke fastholde disse mennesker.

I øvrigt skal jeg lade være med at sige noget om, hvad det i det lange løb betyder for hele spørgsmålet om forskningsfrihed, for det har jeg ikke tid til her, da jeg også har et par andre generelle bemærkninger.

Den ene drejer sig om rekvireret forskning. Jeg er sådan set enig med ministeren i, at det er ønskeligt, hvis man kan få noget rekvireret forskning. Det har vi talt om i 10-15 år, men der er ikke sket et klap, og det vil der heller ikke gøre, medmindre vi griber mere håndfast om det og giver institutionerne nogle incitamenters faktisk at foretage sig noget rekvireret forskning. Jeg tror ikke, at der i de gældende aftaler er incitamenters nok. Under alle omstændigheder vil det aldrig kunne blive voldsomt, hvad vi får af rekvireret forskning. Hovedproblemet er at få et bedre samspil mellem uddannelserne, forskning af mere generel art og så det omgivende samfund. Det er dér, der virkelig skal ske noget; det andet bliver kun marginalt.

Dernæst vil jeg sige noget om den private hjælp til universiteterne, som man er så betaget af, således som det også har været fremme i debatten. Jeg skal ikke gå ind i den konkrete diskussion om datalogisk institut og den private hjælp – jeg har ikke sådan helt viden nok til at se, om det er fornuftigt eller ej – men jeg vil pege på en gammel privat hjælp, der blev givet til Danmarks tekniske Højskole, og som jeg synes gives stof til eftertanke, nemlig da vi fik foræret NEUCC af IBM. Hvem var det, der betalte prisen i den sammenhæng? Jeg er bange for, at det var Regnecentralen, og det er basis for de vanskeligheder, vi har med Regnecentralen fremover. Det var en utrolig kortsynet politik, når